

Drumul

*Drumului nu-i cer povață
când orizontul mă răsfață
mă las atras de hăul depărtării
de pașii scurți, de inima răbdării;
adun din freamătul sonor
al vremii deșuchiate,
tristul strigăt de-ajutor
al omeniei, uitate înecate*

Prietenii se nasc emoțional, când calitățile pozitive, aparente, ca și cele bănuite se multiplică mai mult de la sine. Prietenii se desfac, aparent rațional, când apar invidii, gelozii, prejudecăți, interese potrivnice, când defectele apărute, cât și cele bănuite, domină scena.

Din naștere oamenii dobândesc calități care, în decursul anilor se identifică a fi pozitive sau negative. Recunoscute ca atare, mediul social le confirmă și le codifică cu stampila care, va fi ca și umbra însoțitoare, pe viață.

Oamenii deosebiți au fost întodeauna înțeleși de puțini și neînțeleși de mulțimea, care îi acceptă numai dacă îi poate reduce la cel mai mic comun multiplu. Și aceasta deoarece oamenii deosebiți fac ca nivelul celor obișnuiți să coboare mult mai jos decât aparențele s-ar fi putut împotrivi.

Inegalitatea dintre oameni furnizează sarea și piperul societății, altminteri oamenii ar muri de plictiseală și monotonie, chiar și marxștii ar deplânge pierderea unității contrariilor ca motor al evoluției sociale.

Nu trista experiență istorică împiedică repetarea ei, ci faptul că istoria pare a fi fost făcută, ca nimeni să nu învețe din ea și ca atare, după un timp, remodelată și adaptată noilor condiții să reapară, producând consecințe mult mai grave.

Sfârșitul unei epoci nu a putut fi niciodată precis delimitat, deoarece intricarea cu epoca nou apărută, a continuat până ce simbioza a putu să trecunoacă dominantă.

Acordarea sau cucerirea libertății sociale, relevă în primul rând complexa diversitate a oamenilor, a omeniei și a omenescului, care toate separate și la un loc, au lichidat dezideratul de egalitate.

Egalitatea a rămas dreptul exclusiv al celor ce îi definesc limitele și o distribuie inegalei înțelegeri și acceptanțe. Reglementării de aplicare completează barierele aplicării ei.

De când m-am retras în mine, mă regăsesc mult mai greu, decât atunci când hoinăream prin ani și mă îmbătam de vise.

Statistic vorbind, cerebral scleroza este o boală a senescenței dar, și o regretabilă consecință a tinerilor care-și dezvoltă predominant musculatura în dauna folosirii creierului.

Julius Cesar, țarul Ivan (zis și cel groaznic), Fiodor Dostojevski, Franz Kafka, Friderich Chopin, Sergei Rachmaninov, Ștefan Zweig, Paul Celan, Herman Hesse, Emil Cioran, Marcel Proust, Arthur Rimbaud, Robert Schumann, Franz Schubert, J.J.Rousseau, Alfred de Musset, Ludwig van Beethoven, Carel Zuckmayer și foarte mulți alții au suferit de depresii endogene, să fi fost aceasta cauza genialității lor ?